

Inleiding

C.S. Lewis, de bekende schrijver van de Narnia boeken, heeft eens de volgende uitspraak gedaan: ‘God is good and terrifying at the same time.’ (God is goed en angstaanjagend tegelijkertijd.)

Lewis beschrijft hier een paradox, een schijnbare tegenstelling. God is vriendelijk en liefdevol, maar Hij is ook oppermachtig en ontzagwekkend. Die omschrijvingen lijken elkaar tegen te spreken, maar toch zijn ze beide waar. De vermeende tegenstrijdigheid ontstaat door onze manier van redeneren: een paradox gaat in tegen ons gevoel voor logica.

De Bijbel is vol van dit soort paradoxen: begrippen die met elkaar in tegenspraak lijken. Denk bijvoorbeeld maar aan genade en heiligheid; geloof en werken; strijden en rusten; het feit dat wij volmaakt zijn en toch nog onvolmaakt; het Koninkrijk van God dat er al is en toch ook weer niet. En wat denk je van uitspraken als: ‘Als je zwak bent, dan ben je sterk.’ ‘Als je je leven wilt behouden, dan zul je het verliezen.’ ‘Als je wilt ontvangen, dan moet je geven.’ ‘Als je sterft, dan zul je leven.’ ‘Vele eersten zullen de laatsten zijn.’

Nog meer schijnbare verwarring: in de Bijbel worden we zowel leden van zijn lichaam, schapen van zijn kudde, soldaten in zijn leger, kinderen van zijn gezin, vrienden rondom zijn tafel, als ook slaven van onze Heer genoemd. Dat klinkt toch helemaal niet logisch? Wat zijn we nu? Dat is het bijzondere van Gods Woord: we zijn het allemaal, altijd en tegelijkertijd!

Veel christenen weten zich geen raad met die paradoxen. Waarom niet? Omdat we God willen begrijpen met ons verstand. Wij zijn beïnvloed door het Griekse denken. In deze manier van denken zijn kennis, wetenschap en logica belangrijk. Het past niet in het

Griekse denken dat God zowel goed als angstaanjagend kan zijn. Er zit dan niets anders op dan voor een van twee te kiezen en die keuze te onderbouwen met logische en duidelijke bewijzen. Daarmee komen mensen met hun mening tegenover elkaar te staan en willen ze de ander overtuigen van hun gelijk.

Het Joodse denken zit anders in elkaar. Joden proberen niet precies vast te stellen hoe God 'in elkaar zit'. Een Jood kan heel goed leven met paradoxen en voelt zich niet genoodzaakt om te kiezen voor een bepaalde stelling. In deze manier van denken zijn meerdere opties mogelijk.

Een tijdje terug is er een mooi boek verschenen met de titel 'De Uitnodiging' van Paul Young. Het boek gaat over een man, genaamd Mack, die zijn dochttertje verliest. Op een wonderlijke manier belandt hij in dezelfde hut waar ook zijn kind is vermoord. Daar wordt hij geconfronteerd met degene op wie hij het meest boos is: God. Mack maakt in het verhaal dan nader kennis met God, die geportretteerd wordt als een dikke Afro-Amerikaanse vrouw (God de Vader), een kleine Aziatische vrouw (de Heilige Geest) en een timmerman (Jezus).

Het boek schetst een fris en nieuw beeld van God, nogal botsend met de heersende traditie. Het is even wennen om te lezen over een God die van koekjes bakken houdt en plezier beleeft aan vissen en tuinieren, maar juist deze originele invalshoek zorgt ervoor dat het boek al zoveel mensen heeft geraakt. Het is prachtig om te lezen hoe de drie leden van de 'Drie-eenheid' samen veel lachen en intens van elkaar houden.

Ik denk dat dit boek een eyeopener is voor mensen die God alleen maar zien als een strenge, boze, straffende God. Dan kan het een verademing zijn om over de andere kant van God te horen: dat Hij een God van genade en liefde is, dat zijn glimlach op je leven

rust. Maar het zou een te eenzijdige benadering zijn als God alleen maar als een grote, lieve teddybeer wordt voorgesteld.

Paul Young doet zelf een hele mooie uitspraak in zijn boek: ‘God is zoveel groter dan het doosje waarin Hij zo vaak wordt gestopt.’ En dat is een belangrijke waarheid.

Charles H. Spurgeon, een bekend prediker uit de 19de eeuw, schreef hierover: ‘Ik heb nooit geloofd in de Jezus Christus van sommige mensen, want de Christus in wie zij geloven is uitsluitend liefhebbend en vriendelijk, terwijl ik geloof dat er nooit een volmaakter exemplaar van de mensheid is geweest dan de Heiland, zelfs in zijn gestrengheid; en dezelfde lippen die verklaarden dat Hij het geknakte riet niet zou verbreken, uitten de meest vreselijke verwensingen aan het adres van de Farizeeën.’¹

Het christendom is juist zo uniek omdat de volkomen heilige God tegelijkertijd volkomen liefdevol is. God is volmaakt en ver boven ons verheven, zijn heiligheid schept een oneindige afstand tussen God en de mens. Maar omdat Hij in de persoon van Jezus bereid was naar ons toe te komen, is Hij door zijn liefde ook oneindig dicht bij ons. Terwijl Gods heiligheid ons soms doet huiveren van ontzag, is Gods liefde datgene wat Hem zo ongelofelijk aantrekkelijk maakt.

Gods liefde roept reacties bij ons op als: vertrouwen, toewijding, liefde, dankbaarheid, blijdschap, geborgenheid, verlangen naar contact met Hem.

Gods heiligheid roept reacties bij ons op als: ontzag, respect, eerbied, bewondering, gehoorzaamheid. God heeft er recht op om alle eer te ontvangen.

God staat als Schepper boven zijn schepping. God is anders en groter dan al het andere. God is van een hogere orde, Hij komt als

het ware uit een andere wereld. ‘God is heilig, niemand is met God te vergelijken.’ (Exodus 15:11)

Dit boek gaat over Gods genade, zonder dat ik daarmee af wil doen aan Gods heiligheid. Maar ik wil in dit boek focussen op de genade, omdat het zo wezenlijk is voor het christelijk geloof. We beseffen denk ik nog niet half hoe buitensporig groot Gods genade voor ons is en ik hoop dat dit boek je ogen daarvoor opent.

Gods genade is: eindeloos, grensdoorbrekend, indrukwekkend, overweldigend, onuitsprekelijk, ondoorgroendelijk, onmetelijk, onvoorwaardelijk, onnavolgbaar, onvoorstelbaar en onuitputtelijk.

Hoofdstuk 1

Het juk van de rabbi

‘Toen Hij langs het meer liep, zag Hij twee broers, Simon, die Petrus genoemd wordt, en zijn broer Andreas. Ze wierpen hun net uit in het meer, het waren vissers. Hij zei tegen hen: ‘Kom, volg Mij, Ik zal van jullie vissers van mensen maken.’ Ze lieten meteen hun netten achter en volgden hem.’

Matteüs 4:18-20

‘Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal Ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.’

Matteüs 11:28-30

‘Toen ze gegeten hadden, sprak Jezus Simon Petrus aan: ‘Simon, zoon van Johannes, heb je Mij lief, meer dan de anderen hier?’ Petrus antwoordde: ‘Ja, Heer, U weet dat ik van U houd.’ Hij zei: ‘Weid mijn lammeren.’ Nog eens vroeg Hij: ‘Simon, zoon van Johannes, heb je Me lief?’ Hij antwoordde: ‘Ja, Heer, U weet dat ik van U houd.’ Jezus zei: ‘Hoed mijn schapen,’ en voor de derde maal vroeg Hij hem: ‘Simon, zoon van Johannes, houd je van Me?’ Petrus werd verdrietig omdat Hij voor de derde keer vroeg of Hij van Hem hield. Hij zei: ‘Heer, U weet alles, U weet toch dat ik van U houd.’ Jezus zei: ‘Weid mijn schapen. Waarachtig, Ik verzeker je: toen je jong was deed je zelf je gordel om en ging je waarheen je wilde, maar wanneer je oud wordt zal een ander je handen grijpen, je je gordel omdoen en je brengen waar je niet naartoe wilt.’ Met deze woorden duidde Hij aan hoe Petrus zou sterven tot eer van God.

Daarna zei Hij: ‘Volg mij.’

Johannes 21:15-19

Petrus is ongetwijfeld een van de bekendste personen uit het Nieuwe Testament. Zijn geboortenaam was Simon. Hij was opgegroeid in Betsäida en ging - evenals zijn broer Andreas - wonen in Kafarnaüm, een stadje aan het Meer van Galilea waar ook Jezus woonde. Petrus en Andreas waren beiden vissers van beroep.

Petrus was een open, spontaan en impulsief persoon. Extraverte mensen zoals Petrus leven vooral aan de buitenkant en staan wijd open voor de wereld om hen heen. Omdat ze zo gemakkelijk in de omgang zijn, worden hun tekortkomingen snel door de vingers gezien. Ze leren snel, maar ze vergeten ook snel. Je bent snel hun vriend, maar ze vergeten je ook zo weer als ze anderen ontmoeten. Ze worden gauw boos, maar ze maken het ook snel weer goed. Ze zijn graag aan het woord en dat laatste geldt zeker ook voor Petrus. In de Evangeliën vind je meer uitspraken van Petrus dan van enig ander discipel van Jezus. Velen van ons kunnen zich heel goed met Petrus vereenzelvigen, want hij was zo 'menselijk'. En net als wij worstelde hij soms met zijn geloof en kende hij zowel hoogtepunten als dieptepunten.

Op een dag is Petrus samen met zijn broer aan het vissen als Jezus langsloopt. Jezus zegt dan tegen hen: 'Kom, volg Mij, Ik zal van jullie vissers van mensen maken.' Zij lieten meteen hun netten achter en volgden Hem' (Matteüs 4:19-20).

Om goed te begrijpen wat hier gebeurde, moet je iets van de Joodse cultuur weten. In het Joodse onderwijssysteem gingen jongens rond hun zesde naar school. De eerste fase van de schoolopleiding duurde tot ze ongeveer tien jaar oud waren. In die periode moesten ze de eerste vijf boeken van het Oude Testament (de Thora) uit het hoofd leren. Na deze eerste fase gingen de meeste kinderen niet meer naar school, maar leerden ze een vak: het vak van hun vader.

Alleen de beste leerlingen gingen een tweede fase in. Daar gingen ze verder met het uit het hoofd leren van de rest van wat wij het Oude Testament noemen (de Tenach). Rond hun veertiende vond er dan opnieuw een selectie plaats. De besten onder deze leerlingen gingen verder studeren bij een rabbi. Dat was een heel select groepje, dit waren de allerslimsten. Degenen die het niet ‘haalden’ konden terugvallen op het vak dat ze hadden geleerd. Ze werden timmerman, herder of visser.

***Jezus heeft de last
gedragen. Ik kan
dat niet en hoef
dat ook niet***

Het juk van de rabbi

Een student zocht zelf een rabbi uit van wie hij wilde leren. Hij wilde niet alleen kennis opdoen; hij wilde leren doen wat de rabbi deed, hij wilde worden als de rabbi. Als een student een rabbi wilde volgen dan benaderde hij hem en zei dan: ‘Rabbi, ik wil uw discipel worden, ik zal bij u blijven.’

De rabbi gaf niet zomaar toestemming. Elke rabbi had zijn eigen interpretaties van de Schrift. Deze reeks van interpretaties werd ook wel ‘het juk van de rabbi’ genoemd. De rabbi wilde eerst nagaan of de student zijn juk kon dragen en dus kreeg de student een spervuur van moeilijke vragen over zich heen. Over de Tenach, over het leven, over wat juist is en wat koosjer is. De rabbi wilde testen of de student geschikt was om zijn leerling te worden. Dat was een heel spannend moment! Alleen de allerbesten werden geschikt bevonden. Als zo’n rabbi je uitkoos en zei: ‘Volg mij’, dan was dat wel zo’n beetje de hoogste eer die je ten deel kon vallen.

De meeste studenten die voor de rabbi verschenen werden afgewezen. Hij wees ze af met de woorden: ‘Ga je beroep uitoefen-

nen.’ Als de rabbi dacht: Deze student kan het, hij heeft alles in zich om net als ik te worden, als de rabbi ‘geloof’ in de student had, dan zei hij: ‘Neem mijn juk op en volg mij.’ De student werd dan de rabbi’s talmid (volgeling of discipel). Dat was een radicale stap. Zo’n student verliet dan zijn familie, zijn vrienden en zijn dorp en ging met de rabbi mee, waar deze ook naartoe ging.

Een Joods gebed dat de verbondenheid tussen de rabbi en zijn leerlingen aangeeft is: ‘Dat je bedekt mag zijn met het stof van je rabbi.’ Van de talmid werd verwacht dat hij de rabbi in alles volgde en zijn woorden en daden aandachtig bestudeerde en nadeed. De talmid kon de rabbi zelfs tot in de badkamer volgen, mocht zich daar een gelegenheid voordoen om iets te leren.

Nu begrijp je wellicht beter waarom Petrus over het water wilde lopen. Dat leek op een impulsieve daad, maar in feite was hij de enige van de twaalf leerlingen die precies deed wat een talmid behoort te doen! Petrus volgde zijn Rabbi na!

Uiteindelijk werd een talmid zelf ook een rabbi. Dat was meestal rond zijn dertigste. Hij trok dan zelf rond om te onderwijzen en kreeg zijn eigen discipelen. Zo begon Jezus ook rond zijn dertigste al reizend te onderwijzen en ontwikkelde Hij zijn eigen, volledig juiste, schriftinterpretaties. Ook Jezus had een juk. Daarom zei Hij: ‘Neem mijn juk op je en leer van Mij... mijn juk is zacht en mijn last is licht’ (Matteüs 11:29-30).

Geroepen door rabbi Jezus

Toen Jezus tegen Petrus en Andreas zei: ‘Kom en volg Mij’, bedoelde Hij: ‘Kom en studeer onder mij... word mijn talmid.’ Wat betekende dit voor deze twee broers? Ergens in hun leven hadden zij te horen gekregen dat ze niet geschikt waren om een rabbi te volgen.

En nu is hier een rabbi, die naar hen toekomt en die zegt: ‘Je bent geschikt, je hebt het potentieel, Ik geloof in jou, je kunt doen wat Ik doe, je kunt worden zoals Ik ben.’ Jezus doet hier iets heel bijzonders. Hij biedt Petrus en Andreas iets aan wat ze niet verdienden. Een mooi voorbeeld van wat we genade noemen.

En wat is hun reactie? Ze reageerden zoals een talmid deed: ze verlieten hun familie, vrienden en dorp en volgden hun rabbi Jezus. Dat was een radicale beslissing. Ze wijdden hun leven aan Hem toe. Ze wilden van Hem leren en worden zoals Hij. Ruim drie jaar lang hebben ze Jezus gevolgd. Dag en nacht trokken ze met Hem op en leerden alles van Jezus en deden dezelfde dingen die Hij deed.

Zo vraagt Jezus ook aan jou en mij: ‘Mag ik jouw rabbi zijn?’ Hij nodigt ons uit: ‘Kom en volg Mij.’ Dat betekent dat Jezus vanuit zijn genade ook ons heeft uitgekozen. Hij zegt daarmee: ‘Je bent geschikt. Ik geloof in jou, jij kunt doen wat Ik doe en jij kunt worden zoals Ik.’

Wat is jouw reactie? Wil jij een discipel van rabbi Jezus zijn? Dat betekent dat je niet alleen de woorden van de Meester aanhoort, maar ook vastbesloten bent om ze in praktijk te brengen. Doe je dat, volg je Hem in alles na? Heb jij je hele leven toegewijd om te leren van Jezus en om te doen wat Jezus deed en uiteindelijk te worden zoals Jezus was?

Wandel jij in het juk van Jezus? Ben jij bedekt met het stof van Jezus?

Kenmerken van een discipel

Wat is het belangrijkste kenmerk van een discipel van Jezus? Is dat radicale toewijding? Gehoorzaamheid? Zelfverloochening?

Dat hoort er allemaal bij, maar het is niet het allerbelangrijkste. Jezus zei: 'Ik geef jullie een nieuw gebod: heb elkaar lief. Zoals Ik jullie heb liefgehad, zo moeten jullie elkaar liefhebben. Aan jullie liefde voor elkaar zal iedereen zien dat jullie mijn leerlingen zijn' (Johannes 13:34-35).

Is de liefde dan het belangrijkste kenmerk van een discipel van Jezus? Liefde kennen de mensen buiten de kerk ook. Je hoeft geen christen te zijn om een aardig iemand te zijn. Je hoeft geen christen te zijn om een goed huwelijk te hebben. Maar de liefde die Jezus van ons vraagt is een onzelfzuchtige, opofferende liefde die de ander altijd op de eerste plaats zet. Als we op die manier liefhebben, zal iedereen zien dat we discipelen van Jezus zijn, want zulke onvoorwaardelijke liefde kom je niet snel ergens anders tegen. Dat is de liefde die wij aan elkaar en aan de wereld om ons heen mogen geven.

Een discipel weet zich geliefd

De liefde is dus heel kenmerkend, maar zelfs dat is niet het belangrijkste! Wat dan wel? Dat is dit: een discipel van Jezus weet zich geliefd door rabbi Jezus! Het volgen van Jezus gaat niet in de eerste plaats over jouw liefde voor God, maar begint met zijn liefde voor jou! Onze liefde voor God is soms nog gebrekkig en veranderlijk, maar zijn liefde voor ons is altijd standvastig en onveranderlijk.

Dit is de basis. Dit is de bron. Dit is het begin. Dit is het fundament. Als Paulus in zijn brief aan de christenen in Galatië schrijft dat hij een leven leidt van zelfverloochening, zegt hij: 'Met Christus ben ik gekruisigd: ikzelf leef niet meer...' Maar dan vertelt hij in het volgende vers de reden dat hij een leven van zelfverloochening leidt: '...de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en zich voor mij heeft prijsgegeven' (Galaten 2:19-20).

Paulus wist het zeker, want hij had een openbaring gehad. Op weg naar Damascus was Jezus aan hem verschenen. Hij werd toen blijvend aangeraakt door de liefde van Jezus. Dat maakte hem tot een radicale volgeling! Dat was de reden waarom hij ontberingen doorstond en alles opofferde voor Jezus.

***Het volgen van
Jezus gaat niet over
jouw liefde voor
God, maar over
zijn liefde voor jou***

De discipel Johannes was zelfs zo overtuigd van Jezus' liefde voor hem, dat hij zichzelf in zijn geschriften een bijnaam gaf: 'de leerling van wie Jezus hield.'

Petrus doet zijn best

En Petrus? Wist hij ook zeker dat hij geliefd was? Laten we nog eens kijken naar dat moment dat Jezus bij Petrus kwam toen hij aan het vissen was. Jezus kwam naar hem toe en zei: 'Kom, volg Mij. Ik wil jouw rabbi zijn.' En Petrus was Jezus gaan volgen. En hoe! Hij vertoonde alle kenmerken van een radicale volgeling van Jezus. Hij was gedreven, enthousiast, vol vuur en toegewijd. Petrus gaf alles op om een goede volgeling van Jezus te zijn. Hij zou zijn rabbi altijd trouw blijven! Hij dacht dat hij heel hard zijn best moest doen om aan de eisen van de rabbi te kunnen voldoen, want zo was hem dat op school geleerd. Wat Petrus nog moest ontdekken was dat deze rabbi Jezus hem had uitgekozen omdat Hij van hem hield. Dit ging niet in de eerste plaats over de toewijding van Petrus, want anders zou hij het als talmid niet gered hebben.

Petrus faalt

We weten dat Petrus er niet in slaagde om continu een trouwe volgeling van Jezus te blijven. Hij hield het vol tot in de hof van Getsemane. Daar verdedigde hij Jezus nog moedig en hakte met zijn zwaard het rechteroor van de slaaf Malchus af. Maar toen hij bij het paleis van de hogepriester kwam, werd Petrus plotseling overvallen door een dodelijke angst. Een blinde paniek.

Hoe zouden wij reageren? Misschien wel net zo. Het kan je zo maar overkomen. Plotseling zijn al je goede voornemens verdwenen als sneeuw voor de zon. Dan ga je dingen doen die je zelf nooit voor mogelijk zou hebben gehouden. Dat zie je ook nu nog gebeuren. Als er bijvoorbeeld brand uitbreekt in een kleine ruimte met veel mensen erin, dan komt er een soort overlevingsinstinct naar boven in de mens: allemaal tegelijkertijd naar de uitgang. Dan wil je maar één ding en dat is overleven!

Dat gebeurde met Petrus ook. Petrus had nooit gedacht dat hij Jezus zou verloochenen en toch gebeurde het. Zelfs tot drie keer toe en nog wel met een vervloeking! Toen de haan kraaide, keek Jezus hem veelzeggend aan. Toen drong het tot Petrus door wat hij gedaan had. Hij huilde bittere tranen van berouw en zelfverwijt.

Petrus voelde zich volkomen mislukt. Hij was diep teleurgesteld in zichzelf. Het was fantastisch dat hij Jezus na zijn opstanding had mogen ontmoeten, maar Jezus was nog niet teruggekomen op zijn verraad. Hij verweet het Petrus vast nog. Tja, wat doe je dan? Wat kun je anders doen dan de draad van het gewone, oude leven weer oppakken?

‘Ik ga vissen,’ zei Petrus. En de anderen gingen met hem mee. Na een nacht vissen waren de netten nog leeg. Toen het al dag begon te worden, stond Jezus aan de oever. De discipelen herkenden Hem

niet. Hij vroeg: 'Hebben jullie soms iets te eten?' 'Nee', antwoordden ze. 'Gooi het net aan stuurboord uit,' riep Jezus, 'dan lukt het wel.' Ze wierpen het net uit en er zat zo veel vis in dat ze het niet omhoog konden trekken' (Johannes 21:3-6).

Johannes begreep als eerste dat het de opgestane Heer was die op de oever stond: 'Het is de Heer!' zei hij. Petrus wilde onmiddellijk naar Jezus toe, hij dook het water in en zwom naar Hem toe. Jezus stelde vervolgens voor om te gaan ontbijten.

Genade voor Petrus

Toen ze samen gegeten hadden, kwam de confrontatie waar Petrus zo tegen op had gezien. Jezus nam hem apart en stelde hem een aantal vragen. Drie keer had hij Jezus verloochend. Daarom stelde Jezus hem drie keer dezelfde vraag: 'Heb je Mij lief?' Hij vroeg Petrus niet naar het verleden, maar naar het heden. Jezus maakte Petrus geen enkel verwijt. Hij kwam niet terug op zijn gemaakte fouten. Hij zei niet: 'Besef je wel hoeveel pijn het Mij heeft gedaan toen jij Me verloochende?' Hij wreef het hem niet nog eens onder zijn neus. Nee, Jezus vergaf en herstelde hem en toonde zijn ongelofelijke liefde voor Petrus.

En dan zegt Hij tot slot iets opmerkelijks. Hij gebruikt dezelfde woorden als toen Hij Petrus voor het eerst riep. Jezus zegt: 'Volg Mij.' Rabbi Jezus zegt opnieuw tegen deze Petrus, die Hem verloochende, die zo gefaald had: 'Je bent geschikt, je hebt het potentieel, Ik geloof in jou, je kunt doen wat Ik doe, je kunt worden zoals Ik ben.'

Vanaf dat moment is Petrus een discipel van Jezus vanuit het besef dat hij geliefd is. Hij kreeg een openbaring van de buitensporige genade van God! Hij had ontdekt dat het juk waar Jezus over sprak een juk van genade was!

‘Ben je moe? Uitgeput? Opgebrand vanwege religie? Kom bij Mij. Ga met Mij mee en je zult herstel ervaren. Ik zal je laten zien hoe je echt tot rust kunt komen. Wandel met Mij en werk met Mij samen – kijk hoe Ik het doe. Leer de ongedwongen ritmes van genade. Ik zal je niets opleggen dat te zwaar is of niet bij je past. Blijf in mijn nabijheid en je zult leren om vrijuit en licht te leven’ (Matteüs 11:28-30, vertaald uit MSG).

En jij?

Waar sta jij vandaag? Misschien ben jij, net als Petrus, ook wel teleurgesteld in jezelf. Het kan zijn dat je maar geen overwinning behaalt over een bepaalde zonde. Dat je steeds bepaalde verkeerde gedragspatronen in je leven probeert te veranderen, maar het lukt maar niet. Of dat je voor de zoveelste keer een toewijding hebt gemaakt om elke dag stille tijd te houden, maar dat er na een week opnieuw niets van je goede voornemens terecht kwam. Dan kun je het gevoel hebben dat je niet beantwoordt aan de verwachtingen van God en voel je je mislukt.

Weet je nog wat dat Joodse gebed was waarmee de verbondenheid tussen de rabbi en zijn leerling werd aangegeven? ‘Dat je bedekt mag zijn met het stof van je rabbi.’ Misschien ben je niet meer bedekt met het stof van je rabbi, maar met het stof van zonden, mislukkingen en teleurstellingen. Dan wil God dat stof van falen van je af blazen. Want God heeft je lief. Hij geeft het niet op. Hij ziet het nog steeds met je zitten. God is niet blij met je zonden, maar Hij is wel blij met jou. God is je grootste fan! Hij zal in zijn liefde zwijgen over je fouten en je opnieuw tot herstel brengen.

Gods genade voor jou is buitensporig!